

առթից մէջ եւս՝ Հայոց (Կոր. 9. Փրպ. 280), Աղուանից (Կաղ. 165) եւ այլոց քով, եւ որով ճաշին սկիզբն հանդիպեցան իրարու (աստ, 156): Կոչնականը համբուրին հետ կ'ըսեն ընթրատուն՝ « Բարեւ մնա »¹, կամ « Ո՛ղջ մնա » (Ոսկ. Թղթ. Ա, 897. Կիր. 14). եւ նա կը պատասխանէ՝ « Ե՛րբ բարեւա » (Փրպ. 539):

Դոնապանը վերստին կը բանայ դուռնը, եւ մեր մեծամեծար կոչնականը կ'ելնեն դուրս, եւ աշտանակելով իրենց երիվարները եւ կամ հետիոտն՝ ինչպէս որ եկած էին (աստ, 153-4), կը մեկնին իրենց սպասուորաց հետ:

Գ. ԲԱՐՈՅԱԿԱՆԸ

Կենանք հոս պահ մը: Չգոհանանք մեր նախնեաց խնճոյից այդ նիւթական նկարագրով. աւելի կարեւորը կայ. ազոր ներքին կապն ու ազդեցութիւնը հին Հայուն ընդհանուր բարոյից վրայ, եւ սերտ ազերսը տոհմային պատմութեան հետ: Նայելով մեր անցելոյն, հայ հողին վրայ կը

1. « Կենցաղական հոգոց բարեւա մնալ ասացեալը » (Դաւ. 120):